

PUSZTAI ZOLTÁN
Holt-tengeri tekercs

Csoóri Sándornak

szél fészül ezüstös angyalhajat
lehull a tűlevél kopár az ág
holnapunk elinal akár a vad
világunk olvad mint jégvirág

s nem tudni mi marad végül
marad-e bármerre szikrányi fény
vagy éjsötét nemléte szédül
a remény és sárkányfogvetemény

se szökken szárba semerre többé
időnk ím nyáron is fogvacogtató
varjakat dalolni szép szóval döggé
valaha az lett volna a nekünk való

mantrázom magamban napnyugtakor
lám király se már csak királyi többes
vesztünket jósolva előre tapsol
a maradék vagyis az összes

arctalan rosszakaró hát így-valahogy
nem tudni azt se ki lesz a győztes
ki lesz ki arccal a földre lerogy
ha hír jönne róla csak zörgess

a lakkozott deszkákon vándor
halottat élővé varázsol talán a szó
látni szeretném hogyan is lángol
tengerek jégpáncélján a hó

s hogyan cserél helyet a lent
időknek végezetén a fenttel
látni szeretném hogyan teremt
Isten a semmiből mindent s közel

a kezdetek kezdetéhez talán
nem volna vészterhes kenyértörés
csak olyan ami az Úr asztalán
ahol még csontot se farag a kés

és minden mi apró darabra tört
egységes egésként hirdetné újra
Heródes szavának semmi súlya
élettel megáldott bolygó a Föld